

Sygn. akt: I C 1006/19 upr

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 czerwca 2020 r.

Sąd Rejonowy w Giżycku I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Anna Kurzynowska - Drzażdżewska
Protokolant:	p.o. sekretarz sądowy Paulina Warchoł

po rozpoznaniu w dniu 25 czerwca 2020 r. w Giżycku na rozprawie

sprawy z powództwa (...) SA z siedzibą w W.

przeciwko M. O.

o zapłatę

1. Zasądza od pozwanego M. O. na rzecz powoda (...) SA z siedzibą w W. kwotę 4.088,73 zł (cztery tysiące osiemdziesiąt osiem złotych 73/100) wraz odsetkami umownymi w wysokości maksymalnych odsetek za opóźnienie od dnia 11 lipca 2019 r. do dnia zapłaty.
2. Zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.017 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

SSR Anna Kurzynowska - Drzażdżewska

Sygn. akt I C 1006/19 upr.

UZASADNIENIE

Powód (...) S.A. z siedzibą w W. domagał się zasądzenia od pozwanego M. O. kwoty 4.088,73 zł wraz z odsetkami oraz kosztami procesu. Roszczenie swoje wywiódł z umowy pożyczki gotówkowej nr (...)_3 zawartej z pozwanym dnia 13.11.2018 r., wskazując, że pozwany nie wywiązał się z warunków w niej określonych. Argumentował, że próby polubownego rozwiązania sporu z pozwanym nie doprowadziły do dobrowolnego uregulowania zadłużenia.

Pozwany M. O. nie kwestionował zasady odpowiedzialności z tytułu zawartej z powodem umowy pożyczki, wskazując, że był zmuszony zaciągnąć owo zobowiązanie. Nie zgodził się jednak z wysokością dochodzonego roszczenia. Wskazał pozwany przy tym, że odsetki i prowizja zostały niesłusznie naliczone, sama prowizja zaś jest za wysoka. Dodał, że przechodzi leczenie związane z uzależnieniem od hazardu.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 18.04.2018 r. (...) S.A. z siedzibą w W. zawarła z pozwanym M. O. umowę pożyczki nr (...)_3, zgodnie z którą pożyczkobiorca zobowiązał się do spłaty łącznego zobowiązania w wysokości 3.848,40 zł. Na kwotę pożyczki

składała się kwota: 3.000 zł tytułem kapitału, 823,80 zł tytułem prowizji oraz 24,60 zł tytułem odsetek. Termin spłaty przedmiotowej pożyczki określono na dzień 13.12.2018 r.

(dowód: umowa pożyczki z dnia 18.04.2018 r. – k. 18,

potwierdzenie wykonania transakcji wypłaty środków – k. 24)

Pozwany nie wywiązał się z zawartej z powodem umowy pożyczki w żadnym zakresie. Polubowne próby rozwiązania sporu z pozwanym nie doprowadziły do uregulowania zadłużenia. Pozwany nie reagował na kierowane do niego wezwania do zapłaty powoda.

(dowód: okoliczności bezsporne)

Pozwany z zawodu jest żołnierzem, osiągającym dochód w wysokości 3.800 zł netto. Utrzymuje niepracującą żonę i chorą dwuletnią córkę. Jest uzależniony od hazardu, w związku z czym przechodzi leczenie.

(dowód: słuchanie pozwanego – k. 59)

Sąd zważył, co następuje:

Bezspornym w sprawie jest ustalony wyżej stan faktyczny, który wynika przede wszystkim z treści dokumentów zalegających w aktach sprawy, ale również z twierdzeń samego pozwanego. Poza sporem w szczególności pozostała okoliczność łączącego powoda z pożyczkobiorcą M. O. stosunku zobowiązaniowego oraz fakt niewywiązania się z zawartej z powodem umowy pożyczki. Mając na uwadze, że strona pozwana nie kwestionowała w tym zakresie twierdzeń powoda, należało uznać w/w depozycje za wiarygodne i oprzeć na nich rozstrzygnięcie niniejszej sprawy, tym bardziej, że korelują one z bezosobowym materiałem dowodowym sprawy.

Kwestią wymagającą rozstrzygnięcia pozostała wysokość dochodzonego przez powoda roszczenia. Jakkolwiek bowiem pozwany nie kwestionował tego, że nie wywiązał się z zawartej z powodem umowy pożyczki, to jednak wskazał, że prowizja została ustalona w umowie pożyczki na zbyt wysokim poziomie, a dodatkowo odsetki oraz prowizja zostały niesłusznie naliczone.

Stosownie do treści art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne, zaś zgodnie z art. 232 k.p.c. strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. W procesie ciężar dowodu stanowi wymaganie dostarczenia sądowi dowodów potwierdzających przytoczone fakty pod rygorem przegrania procesu. Odnosi się on zarówno do powoda, jak i pozwanego.

Zgodnie z dyspozycją art. 720 § 1 k.c. przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości.

Rozstrzygając wyżej zdiagnozowaną kwestię sporną jaką jest wysokość dochodzonego przez powoda roszczenia Sąd dostrzegł dowody z dokumentów przedłożonych przez stronę powodową, w szczególności: umowę pożyczki nr (...)_3 wraz z dowodami przelewu kwoty pożyczki pozwanemu. Pozwany z tytułu zawartej umowy pożyczki zobowiązał się do spłaty łącznego zobowiązania w wysokości 3.848,40 zł. Na kwotę pożyczki składała się kwota: 3.000 zł tytułem kapitału, 823,80 zł tytułem prowizji oraz 24,60 zł tytułem odsetek. Pozwany na etapie przystąpienia do umowy pożyczki nie kwestionował ani wyliczonych odsetek, ani także samej prowizji, tak co do samej zasady obciążenia go wskazanymi kwotami, jak i co do samej ich wysokości. Samo już zatem kwestionowanie wskazanych elementów pożyczki na etapie przymusowej jej realizacji w toku postępowania sądowego jawi się w ocenie Sądu jako próba uniknięcia, przynajmniej w jakimś zakresie, odpowiedzialności z tytułu zaciągniętego kredytu i zwłoki w jego terminowej spłacie. Podkreślić należy w tym miejscu, że pożyczkodawcy należą się od pożyczkobiorcy opłaty, które były uzasadnione obowiązkami wynikającymi z łączącej strony umowy, a więc rekompensujące koszty związane z

zawarciem umowy, czy nienależytą jej realizacją przez pożyczkobiorcę. Wskazać bowiem należy, że obowiązujące przepisy prawa nie zabraniają stronom stosunku zobowiązaniowego umawiania się na prowizję, która stanowi wynagrodzenie dla pożyczkodawcy z tytułu udostępnienia pożyczkobiorcy środków finansowych i jest powszechnie stosowana nie tylko przez podmioty oferujące pożyczki krótkoterminowe, ale także instytucje bankowe. Wynika to również z utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego. Przenosząc powyższe na grunt przedmiotowej sprawy wskazać należy, że pożyczkodawca w sposób czytelny i zrozumiały zawarł w umowie nie tylko sam obowiązek uiszczenia prowizji, ale również wprost wypunktował dane dotyczące innych kosztów pożyczki na pierwszej stronie umowy. Precyzyjnie określono tam wszelkie koszty pożyczki. Nie można wobec takiej treści umowy pożyczki twierdzić, że nie była ona uzgodniona indywidualnie z pozwanym, jako konsumentem. Dopuszczalność zastrzeżenia takich należności w umowie kredytu konsumenckiego wynika z przewidzianej w art. 353¹ k.c. zasady swobody umów i nie można z góry wyłączyć prawa stron do zamieszczenia tego rodzaju postanowień. W ocenie Sądu porównanie kosztów prowizji z kwotą udzielonej pożyczki oraz czasu na jaki została ona udzielona prowadzi do wniosku, iż w przedmiotowym stanie faktycznym nie zachodzi nieusprawiedliwiona dysproporcja na niekorzyść pozwanego, pozwalająca uznać prowizję za wygórowaną i tym samym zawierającą w sobie nadmierny element obciążenia pożyczkobiorcy, prowadzący do zachwiania równowagi stron stosunku zobowiązaniowego. To samo dotyczy określonych w umowie pożyczki odsetek. W konsekwencji Sąd w niniejszej sprawie nie dopatrzył się żadnych podstaw do podważenia stanowiska powoda. Pozwany nie przedstawił żadnych argumentów, które Sąd mógłby uwzględnić na poparcie jego twierdzeń. Samo bowiem wyrażenie niezadowolenia związanego z rychłym obowiązkiem spłaty swego zobowiązania jest niewystarczające, a to w świetle powołanego wyżej art. 6 k.c. obligującego strony do przedstawiania dowodów na poparcie twierdzeń, z których wywodzą skutki prawne. Podobnie wielość innych zobowiązań pozwanego, co wiadome jest Sądowi z urzędu z racji toczących się przeciwko pozwanemu innych spraw, a wreszcie także problemy hazardowe pozwanego - nie mogą wyłączać jego odpowiedzialności z tytułu lekkomyślnego zaciągania kolejnych zobowiązań kredytowych.

Mając powyższe na względzie Sąd orzekł jak w pkt I sentencji po myśli powołanych przepisów. Sąd uwzględnił przy tym, że na zasądzoną kwotę składa się cała kwota udzielonej pożyczki, której pozwany nie spłacił w jakimkolwiek zakresie, tj. kwota 3.848,39 zł, a także kwota 240,34 zł tytułem skapitalizowanych odsetek za okres od 14.12.2018 r. do 10.07.2019 r. O odsetkach od zasądzonej kwoty Sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 k.c. Zgodnie z tym artykułem, jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Zasadnym zatem było o odsetkach orzec zgodnie z żądaniem pozwu, które to Sąd zasądził od zasądzonej kwoty od dnia 11.07.2019 r., tj. od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. O powyższym orzeczono jak w pkt I sentencji.

O kosztach procesu jak w pkt II orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c. zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu, uznając pozwanego za przegrywającego sprawę. Na koszty procesu składa się kwota 100 zł tytułem opłaty sądowej od pozwu a także kwota 917,00 zł tytułem wynagrodzenia pełnomocnika.